

PŘED 13 LETY

Přeříkej si lidské ctnosti.

To bylo to poslední, co mu macecha řekla, než na svých červených sáních zmizela v zasněžené dáli.

„Přeříkej si lidské ctnosti, už brzo bude po všem.“

Dominik ji poslechl, a zatímco se napříč zamrzlou planinou zlověstně rozléhaly poslední ozvěny zvonů macešiných sání, začal odříkávat známou litanii. Musel se ji naučit jako trest, když ho v devíti letech chytili s balíčkem hracích karet; otec ho tehdy přiměl stát na židli a nedal mu najíst ani napít, dokud nedokázal všechny ctnosti odříkat bez sebemenšího zaváhání a chyby. Trvalo to celé dva dny.

„Pokora,“ pronesl Dominik a ještě jednou si prohlédl severní panorama, než se obrátil směrem k jihu, „osvobození od pýchy a domýšlivosti.“

Zdvihl lucernu a vykročil do sněhu na své cestě do chmurného Ebonwildekého lesa.

„Sebezapření,“ pokračoval, „oproštění se od pozemských tužeb.“
Udělal další krok.

Vzduch kolem byl po celou cestu z pevnosti Castillion klidný, jen zlehka rozvíjel světle lemované okvětní lístky stříbrných

mrazokrajek, čnicích k mrazivé obloze. Mrazokrajky kvetou jenom o zimním slunovratu, nejdelší a nejstudenější noci v roce. Za úsvitu beze stopy zmizí... stejně jako on.

Když ale Dominik prošel kolem kvetoucích květin a ocitl se na kraji lesa, vítr se začal zdvihat a metat po něm krystalky sněhu. Zahryzávaly se mu do kůže, jako by to byly roje nějakého zuřivého a ledově chladného hmyzu.

„Statečnost, schopnost snášet bolest a příkoří s odvahou.“

Tehdy Dominik vyjmenovávání ctností přerušil. Vybavilo se mu totiž, co mu macecha řekla, když ho vytáhla z postele.

Vstaň, chlapče. Tvůj čas nadešel. Neošivej se. Je to velká čest. Byl ti předurčen velkolepý osud. Celá rodina je na tebe moc pyšná.

Způsob, jakým ta slova pronesla, se mu nezdál – v jejím obličejí byl patrný drobný náznak úšklebku – a Dominik se nemohl zbavit dojmu, že přinejmenším část z nich byla lež. Zatímco se brodil sněhem, který mu už sahal po lýtka, dál o tom uvažoval.

Je to pocta, nebo trest? Jsem tady proto, že jsem důležitý? Nebo mě vybrali právě proto, že důležitý vůbec nejsem?

Ne že by na důvodu nějak zvlášť záleželo, tak jako tak měl dnes v noci zemřít.

Hlavou mu začaly proudit nejrůznější myšlenky. Byla v čase poslední oběti taky taková zima? Cítil jeho praprastrýc taky takové bolení v kostech jako teď on? Je lepší, když je na smrt poslán někdo mladý, koho netíží žádná jiná zodpovědnost vůči vlastním potomkům a komunitě? Nebo je snazší se všeho vzdát až v pokročilém věku, kdy už člověk měl příležitost naplno okusit všechny radosti i strasti života?

Opakováním ctností tyto narůstající pochybnosti zahnal zpátky do temných zákoutí své mysli.

„Čestnost,“ vyšlo z jeho silných a zimou značně znečitlivěných rtů, „upřímnost v jednání. Soudnost: schopnost se moudře a uvážlivě rozhodovat a vyvozovat smysluplné důsledky.“

Tehdy si všiml sigilu vyrytého do tmavé kůry pokřiveného starobylého stromu. V zářezech se utvořila vrstva ledu, díky čemuž se všech sedm nohou vyobrazeného pavouka v měsíčním svitu třpytilo. Byl to symbol začátku konce; jak kolem něj jednou projde, už nebude cesty zpět.

Zastavil se a z očí si setřel horké slzy. Opravdu chtěl splnit svou povinnost. Opravdu chtěl být ztělesněním statečnosti, sebeobětování a udatnosti. Ale opravdu měl také strach, i když se za to styděl.

Smrti se nebál, věděl, že je nevyhnutelná. Obával se ale, že jakmile bude jeho oběť vykonána, hned bude zapomenuta. A stejně tak bude zapomenut i on.

Popotáhl a zamyslel se, zda pro něj vykopou prázdný hrob, jako to udělali pro jeho otce, jehož tělo zůstalo v zavaleném dole, nebo jestli se jeho macecha a nevlastní bratři budou ráno hašteřit nad sušenkami, aniž by jeho nepřítomnost u stolu vůbec zaznamenali. Aby jim ušetřil práci, postavil dokonce sám za sebe pamětní svíčky k oltáři v Noční zahradě.

Dvanáct voskových svíček, jednu za každý rok svého života. Alespoň to si snad zaslouží. Když zemřel jeho otec, macecha jich pro něj nechala svítit všech čtyřicet šest po celý jeden měsíc. Dominik o měsíc ani nestál – bohatě by mu stačil jen jediný den.

Ohned si za svou marnivost sám vynadal. Co mu na tom vůbec sejde? Pohřební obřady mají přinášet útěchu pozůstalým, ne zesnulému. Jeho vůbec nemusí zajímat, jestli pro něj budou zapalovat smuteční svíce nebo jestli mu vedle prázdného hrobu dají pamětní desku.